

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 197 (07/05) - 050328

arbetarmakt.com

Innehåll

- Förintelsen
- "Cedrarnas revolution" i Libanon?
- Vänstern och Irakfrågan: 1. Kommunistiska partiet
- Till sist...

Förintelsen

Massakern på sex miljoner judar under andra världskriget var en av de mest brutala händelserna under 1900-talet. Men orsakades den bara av en mans galna antisemitism? Förintelsen är grundad i den imperialistiska epokens antisemitism och folkmordet måste förstås som ett resultat av den tyska fascismens karaktär och dess krigsmål.

Nationalsocialismen var en extrem krisregim. Under 1930-talet reducerade den arbetslösheten till noll genom temporära åtgärder som militarisering. Men 1938 var tecknen på en överhängande ekonomisk kris tydliga. Staten stod inför sin bankrutt. Utan att den bröt sig ur de tvångsband som Tyskland påtvingats av de allierade efter första världskriget, skulle Hitlers regim ha ställts inför en social explosion. Ingen antisemitisk demagogi kunde ha hindrat det.

Den enda utvägen - den väg som nazismen hela tiden hade föreställt sig - var en omfattande territoriell expansion, erövrandet av lebensraum (livsrum). De viktigaste stegen var Anschluss (anslutningen) av Österrike (mars 1938), övertagandet av de tjeckiska gränsområdena i oktober samma år och mindre än ett år senare försöken att få den polska korridoren och Danzig genom liknande utpressning.

Detta ledde direkt till krig mot Storbritannien och Frankrike. Hitler hade hoppats på en uppgörelse med dessa makter, vilket skulle lämna fältet fritt att angripa Sovjetunionen. Hans angrepp på Frankrike blev nödvändigt genom det faktum att en sådan betydande makt inte kunde lämnas intakt.

Det var kriget i öster - först mot Polen, och från den 22 juni 1941 mot Sovjetunionen - som satte igång de händelser som ledde till utplåningen av mellan fem och sex miljoner av det judiska folket i Europa. Borgerliga historiker i allmänhet och sionistiskt influerade historiker i synnerhet försöker framställa förintelsen som enbart det stegvisa genomförandet av en förutbestämd plan.

Borgerliga historiker vill gärna vältra över hela ansvaret för folkmordet på Hitlers person eller den nazistiska eliten. Det är mycket bekvämt. Det ursäktar det kapitalistiska och imperialistiska systemet.

Men förintelsen - fruktansvärd och ojämförlik som den är som politisk handling av en modern borgerlig stat - är inte undantagen från historiematerialistisk analys och förståelse. Den tyska

imperialismens speciellt koncentrerade militära brutalitet var en produkt både av dess ekonomiska dynamik som "ung kapitalism" och samtidigt ett resultat av dess uteslutning från sin andel av bytet av uppdelningen av världen från 1880-talet och framåt.

Ett försök att korrigera detta - första världskriget - var inte bara ett misslyckande utan berövade Tyskland dess existerande kolonier och även dess eget nationella territorium. Skadestånd och avvärjning tryckte i stort sett bara ner tryckkokarens lock ännu mer. Den tyska industrins och finanskapitalets nya och dynamiska produktivkrafter kunde inte reproducera sig inom sina egna nationella ramar.

Hitlers territoriella ambitioner gick i östlig riktning - Dessa aktioner - jordbruksområdena i Polen och Ukraina, oljefälten i Moldavien och Kaukasus - var "traditionella" mål för den tyska imperialismen. Dessutom hade tyskarna som mål att skapa lebensraum för tysk bosättning - därav följde tvångsförflyttningar av befolkningen och utplåning genom svält och massakrer av miljoner polacker och ryssar.

Den oväntat fullständiga framgången för nazisternas krigsansträngningar 1939-40 gav dem kontroll över nästan hela kontinenten väster om Sovjetunionen. Under denna fas inleddes hopsamlandet av judarna i själva Tyskland och transporten av dem till koncentrationsläger. Heinrich Himmler, chef för SS, utnämndes till rikskommissarie för stärkandet av "tyskheten" och blev ansvarig för deportering och omlokalisering av judarna.

Även om Hitler i sitt okända tal inför riksdagen den 30 januari 1939 hade talat om "utplånandet av den judiska rasen i Europa", har inga spår hittats av en verklig plan eller order att utföra detta under den perioden. Istället verkar det ha funnits planer att skapa ett "reservat" för judar i Östeuropa, eller att senare driva dem bortom Ural och in i Asien. Dessa förslag var givetvis i sig ett halvt folkmord, liksom alternativet - deportering av alla europeiska judar till Madagaskar. En del naziämbetsmän övervägde även uppgörelser med britterna och sionisterna om att deportera alla judar till Palestina.

Nazisternas omedelbara mål var ett "judefritt" Tyskland och Europa. Efter ockupationen av Polen kom omkring tre miljoner judar under nazisternas styre. De första masspogromerna genomfördes av SS under utrymningen av den nya tyska provinsen Warthegau i västra Polen.

SS insatsgrupper drev brutalt ut 90 000 polacker och judar. Återstoden av Polen blev en provins med ghetton, koncentrations- och även dödsläger.. I Warszawa och Lodz grundades stora ghetton dit judarna i Tyskland, Nederländerna och andra ockuperade delar av Västeuropa gradvis skickades.

Förberedelserna för massutplåning av judarna var emellertid en del av planerna för invasionen av Ryssland. Insatsgrupperna hade en tydlig uppgift i eliminering av judar i områdena bakom den framryckande Wehrmacht (armén). I och med den snabba framryckningen efter det överraskande angreppet den 22 juni 1941 spred de sig och uppmuntrade lokala bönder i Litauen och Ukraina att genomföra "spontana" pogromer mot judar. Även om en del ägde rum och de litauiska och ukrainska nationalistiska styrkorna deltog i dem, var detta inte nog för nazisterna. Insatsgrupperna övergick snart själva till massdödande. Den mest ökända av dessa ägde rum i september utanför Kiev, där 33 771 av stadens judar fördes till ravinen Babij Jar. Ett vittne mindes: "De befann sig på den smala remsan ovanför stupet, tjugo till tjugofem meter hög och på motsatta sidan fanns tyskarnas maskingevär. De dödade, sårade och halvt levande människorna föll ner och krossades där. Sedan fördes hundra till dit, och allt upprepades igen. Poliserna tog barnen i benen och kastade ner dem levande i ravinen.

Men varje större stad och by bevittnade sin egen massaker. De var så fruktansvärda att de började ta ut sin rätt även på förövarnas nerver. Därför började man leta efter en metod för massmord som var "mindre påfrestande" för de nazistiska bödlarna. Svaret hittades i speciella lastbilar som kunde gasa 80 personer åt gången med fordonets egna koloxidångor.

Nästan två miljoner judar gick under i händerna på insatsgrupperna, Wehrmacht och de ukrainska och litauiska miliserna. Men ett oväntat militärt faktum fick nazisterna att gå ännu längre. Även om

de sovjetiska nederlagen var förödande under sommaren och hösten 1941, ledde de inte som överallt annars till någon lysande seger.

Nazisternas och arméns chefer väntade sig självsäkert fullständig seger innan vintern satte in, men nazisternas frammarsch upphörde utanför Moskva i december. Nu tvingades tyskarna till ett långt och utdraget utnöttningskrig. Alla resurser, alla livsmedelslager måste koncentreras på detta. Det fanns inga förhoppningar om att helt enkelt driv ut judarna på Centralasiens stäpper. Nazisterna hade varken någon önskan eller de logistiska resurserna för att hålla dem vid liv. Vid Wannsee i Berlins förorter planerade en konferens att inrätta en rad dödsläger: Auschwitz, Birkenau, Chelmno, Majdanek, Belzec, Sobibor och Treblinka. Det största av dem, Auschwitz, låg vid en järnvägsknut till vilken boskapsvagnar fullproppade med män, kvinnor och barn rullade från hela naziimperiet.

I denna gigantiska dödsfabrik "processade" fyra stora gaskammare och krematorier de som anlände. En liten andel av dem som var arbetsdugliga arbetade i fabriker knutna till en anläggning som drevs av IG Farben.

Var allt detta bara en irrationell mardröm - produkten av en mans eller ett partis obegränsade makt? Under krigets två sista år, när SS-maskineriet arbetade för fullt, började folkmordet krocka med ett rationellt eftersträvande av krigsmålen. Det upptog exempelvis plats i tidtabellerna och godsvagnarna, vilka Wehrmacht behövde för sina militära kampanjer. Men det var inte mer dysfunktionellt än fortsättningen av själva kriget när det väl vänt på östfronten mellan vintern 1942 och sommaren 1943. De allierade uteslöt varje form av fredsuppgörelse och nazisterna var dömda att själva falla i det överhängande nederlaget.

I den situationen blev SS diktatur ännu mer ursinnig i genomförandet av dess antisemitiska pogrom. Det militära rättfärdigandet av massakrer under en tidigare period var inte längre hållbar. Den våldsamma antisemitiska ideologin inom SS blev nu det främsta rättfärdigandet av den fortsatta förintelsen.

Det judiska folket var Hitlers huvudoffer, eftersom han eftersträvade deras fysiska utplåning och lyckades utplåna 67 procent av Europas judar, nästan sex miljoner allt som allt. Men inte alla som gick under var judar. Det uppskattas att mer än 500 000 romer, en tredjedel av Europas romer, dog. Dessutom inkluderades betydande antal av "oanvändbara" sovjetiska krigsfångar, homosexuella och "rasmässigt oanvändbara" personer.

Antalet slaviska "undermänniskor" som utplånades, inte i dödsläger utan genom eld, pest, svält och svärd, överstiger till och med de sex miljoner judarna. Den slutsats vi kan dra av detta är att judarnas öde var oupplösligt bundet till ödet för hela den socialistiska arbetarrörelsen och ödet för alla andra etniskt förtryckta folk.

Dave Stockton, Workers Power (London) nr 294

"Cedrarnas revolution" i Libanon?

Den har jämförts med förra årets "orange revolution" i Ukraina. Det kan stämma. Ingen sida i den kris som blossat upp sedan mordet på den förre premiärministern Rafiq Hariri, som av många tillskrivs Syriens säkerhetstjänst, har något att erbjuda de libanesiska massorna.

Oppositionen, med sina krav på tillbakadragande av alla syriska styrkor och en övergångsregering före valet i maj, försvarar inte Libanons oberoende och demokrati, utan sekteristiska privilegier. Sammansättningen av deras ledning återspeglar detta. Deras mest framstående ledare är Amin Gemayel från falangistpartiet, som tillskansade sig presidentposten 1982 stödd på en israelisk ockupation. Samtidigt som han idag fördömer "den syriska ockupationen" av Libanon, hade han inga problem att samarbeta med Israel. Han gick så långt att han 1983 undertecknade ett fredsfördrag med Begins regering, innan han tvingades bryta det genom ett muslimskt lett uppror.

Vid hans sida står Walid Jumblatt, ledare för den drusiska folkgruppens traditionellt sekteristiska

parti. Samtidigt som han krävt en gradvis syrisk reträtt ända sedan Israels förödmjukande tillbakadragande från Libanon våren 2000, återspeglar hans anslutning till en bitter fiende under större delen av 1970- och 1980-talet drusernas tillbakagång i Libanons sekteristiska pussel. Liksom maroniterna, känner druserna också det demografiska hotet från shiamuslimerna, som idag är Libanons enskilt största trossamfund.

Det faktum att Hariris huvudsakligen sunnimuslimska anhängare ingår i dess led, gör inte på något sätt att oppositionen är en konfessionslös rörelse, lika lite som närvaron av en kristen maronit, president Emile Lahoud, i den "prosyrisk" regeringen gör den representativ för Libanons kristna.

Vilka krafter representerar oppositionen? Hariris begravning attraherade omkring 10 000 människor, medan den demonstration den 28 februari som framkallade premiärminister Omar Karamis avgång har uppskattats till 70 000. Därefter gick de "antisyrisk" demonstrationerna ner till några tusen eller några hundra. Den marsch som sammankallats av Hizbollah till stöd för Syrien den 8 mars uppgick till i storleksordningen 500 000.

I sin första fas var oppositionens marscher inte så mycket ett fall av "folkmakt" som av en "guccirevolution", även om demonstrationen den 14 mars med uppskattningsvis 800 000 deltagare attraherade mer plebejiska grupper bland sunnimuslimerna, som upprördes av vad de såg, som en manifestation av shiiternas styrka veckan innan. Den förblir ändå en kristet ledd rörelse av befolkningens mer privilegierade element. Det finns inte så lite av klasshat i den avsky de visar inför Syrien och dess anhängare.

Idén att dessa krafter representerar "libanesisk demokrati" är ett skämt. Om de verkligen brydde sig om libanesisk demokrati, skulle de kräva att Libanons konfessionella system avskaffas. Det gör de inte, eftersom det bara skulle undergräva det oproportionerliga inflytande som deras sekteristiska valkretsar ännu åtnjuter i Libanon efter uppgörelsen 1989.

Hur är det då med de "prosyrisk". President Lahoud och hans sunnimuslimske premiärminister Omar Karami representerar inte mycket mer än intressena hos de konfessionella eliter som styrde Libanon i en instabil koalition från självständigheten från Frankrike till inbördeskrigets början 1975. De har avvärjt utmaningar från mer extrema rivaler på sina egna sidor av den sekteristiska uppdelningen bara genom att gå med på att lösa sina konflikter under syriskt överinseende.

Den korruption med vilken de övervakade Libanons "återuppbyggnad" under 1990-talet är välkänd, även om Hariri då var med dem och hans händer var också allt annat än rena. De har struntat i demokratiska normer, alltifrån att rita om valkretsarnas gränser för att reducera representationen för "antisyrisk" kandidater, till fysiska trakasserier mot politiska motståndare och affärsrivaler. Det som fick tålamodet att brista var deras försök att göra ett tillägg till konstitutionen för att göra det möjligt för Lahoud att tjänstgöra ännu en period som president, tvinga Hariri att avgå som premiärminister i oktober 2004 och att tvinga Jumblatt att öppet övergå till det "antisyrisk" läget.

Shejk Nasrallah, ledare för Hizbollah, må förfoga över masstöd bland shiamuslimerna och en viss respekt långt utöver den roll hans rörelse spelade i kampen mot den israeliska ockupationen, men han kan inte ena betydande delar av befolkningen utöver den egna gruppen.

Demonstranterna fick, liksom i Ukraina, betydande moraliskt, om än inte materiellt, stöd från imperialismen. USA drog tillbaka sin ambassadör från Damaskus som protest dagen efter mordet på Hariri den 14 februari, utan några bevis för Syriens inblandning. Jacques Chirac kombinerade sina mycket offentliga kondoleanser till Hariris änka med en uppmaning till Syrien att iakttä FN:s resolution 1559 från september 2004, som krävde tillbakadragande av alla syriska styrkor från Libanon och avväpning av Hizbollah. Även Storbritanniens utrikesminister Jack Straw kom med på ett hörn och uttryckte sitt beklagande av att Karami utnämndes igen.

Bakgrunden till allt detta är Syriens växande isolering efter USA:s ockupation av Irak och återupptagandet av den israelisk-palestinska "fredsprocessen" efter att Abbas valts som palestinsk ledare, det faktum att Libanon och Syrien förblir de enda arabstater som tekniskt sett befinner sig i

krig med Israel och de öppet framförda hoten från en del i USA-administrationen mot Syrien och Iran. Dessa internationella påtryckningar, i kombination med det outtalade men uppenbara militära trycket från USA och/eller Israel, gav de "antisyriska" demonstranterna modet att höja insatserna.

Imperialisternas och deras allierades hyckleri under krisen har varit vedervärdig. Israel har under decennier struntat i FN-resolutioner utan att utsättas för den här typen av påtryckningar eller isolering. Putins meritlista under ockupationen av Tjetjenien borde räcka för att upphäva allt han kan ha att säga om demokrati eller mänskliga rättigheter. Och att USA och Storbritannien kräver tillbakadragande av syriska trupper som en förutsättning för fria och rättvisa val, när de just har hållit val under undantagstillstånd i ett ockuperat Irak fullbordar bilden.

Ingen socialist bör försöka förminska Syriens roll i Libanon, eller klä den med de "antiimperialistiska" färger som regimen själv använder. Den har framför allt kännetecknats av regimen snäva politiska och strategiska intressen, dess rädsla för revolution och sina egna uppgörelser med imperialismen. Att syriska styrkor blivit kvar i Libanon ända till nu, när de enligt uppgörelsen skulle dragits tillbaka 1992, är resultatet av en överenskommelse med USA till följd av Syriens stöd för den koalition som kastade ut Saddam Hussein från Kuwait 1991.

Syrien vidhåller idag att dess roll i Libanon är att övervaka genomförandet av den uppgörelse som avslutade inbördeskriget och att skydda Libanon från Israel och dess agenter. Men vad är det i uppgörelsen som är värt att försvara? Den bevarar den institutionaliserade sekterism som utgjorde grunden för den konfessionella nationella pakten 1943, vars instabilitet beredde vägen för inbördeskrigets utbrott 1975. Den fördröjer huvudsakligen en framtida sekteristisk konflikt när denna uppgörelse, i sin tur, inte längre återspeglar Libanons demografiska balans. Framför allt begränsar den shiamuslimerna till en mycket mindre roll än vad som motsvarar deras antal, deras roll i det libanesiska motståndet mot den israeliska ockupationen eller av deras militära betydelse genom det faktum att Hizbollah förblir den enda milis som inte avväpnats i enlighet med uppgörelsen.

I bästa fall omfördelar uppgörelsen uppdelningen av makten mellan de olika konfessionella grupperna genom att ge de kristna fem parlamentariska platser för varje fem som muslimerna har, istället för den tidigare där sex kristna motsvarades av fem muslimer. Presidenten förblir en kristen maronit, premiärministern en sunnimuslim och parlamentets talesman en shiamuslim. Libanons politiska partier är fortfarande representanter för den ena eller andra sekteristiska grupperingen.

Vad gäller påståendet att Syriens närvaro är väsentlig för Libanons försvar mot Israel, har baathregimen aldrig spelat den rollen när den haft möjligheten och har hur som helst utlokaliserat det till Hizbollahs milis. Att Syrien kan ha råd att dra tillbaka sin redan kraftigt reducerade militära närvaro utan att undergräva sin egen säkerhet är en funktion av det libanesiska motståndets otvivelaktiga heroism. Detta säger mycket om baathregimens användbarhet och pålitlighet som allierad mot imperialism och sionism.

Syriens viktigaste strategiska mål i Libanon är att förhindra framväxten av en libanesisk regering som skulle kunna ingå en separat fredsuppgörelse med Israel. Vi delar, som antiimperialister och antisionister, verkligen detta mål. Det var antagligen det som motiverade den halva miljon som demonstrerade den 8 mars, medan önskan om en "normalisering" av förbindelserna med Israel finns bland de outtalade målen hos en del av oppositionen.

Men vi kan inte för ett ögonblick utgå ifrån att bevarandet av en enhetsfront mot imperialism och sionism bäst tjänas av en strategisk allians med baathregimen i Damaskus, genom att stöda dess odemokratiska regeringsallierade i Beirut, eller ens genom att fortsätta Syriens militära närvaro gentemot ett tydligt motstånd hos en stor del av Libanons befolkning. Den syriska regimen roll är ett dubbeleggat svärd.. Om och när den syriska bourgeoisien uppnår sitt eget närmande till den sionistiska staten, kommer de att vilja dra Libanon med sig. Och de som har haft förtroende för Syriens självutnämnda ställning som väktaren av den arabiska nationalismen i Libanon, som i juni 1976, kommer att finna sig oförberedda på förräderiet.

I det avseendet kan vi dela en del av den inställning som fanns hos de av Hizbollah uppbäckade demonstranterna, som stöder syriskt tillbakadragande samtidigt som de kräver bevarande av Syriens och Libanons "borderliga band". Dessa band kommer att överleva Syriens militära närvaro, eftersom de, tvärtemot imperialisternas påståenden, inte bara eller ens primärt är resultatet av syriskt tvång. De är delvis resultatet av Libanons konfessionella uppdelning, delvis av spontana strävanden till solidaritet mot imperialism och sionism bland de syriska och libanesiska massorna. De förra vill vi övervinna, medan vi vill utveckla de senare till deras logiska slutsats: en gemensam revolutionär kamp mot alla kapitalismens och imperialismens agenter i regionen, inklusive baathregimen i Damaskus.

Våra paroller i den nuvarande situationen är:

- Nej till imperialistiska ingripanden i Libanon
- Mot den imperialistiska och sionistiska offensiven mot Syrien och Iran
- Nej till avväpning av Hizbollah i imperialismens intresse
- Mot en separat fred med den sionistiska staten
- Nej till sekteristisk uppdelning - ja till demokratiska rättigheter för alla Libanons minoriteter
- För en konstituerande församling som väljs på grundval av en person en röst
- För fulla politiska, sociala och ekonomiska rättigheter för Libanons palestinska flyktingar
- Inget förtroende för regimen i Damaskus - ja till gemensam kamp mot imperialismen
- Inget stöd till Lahoud och Karami - för massornas politiska självständighet
- För den libanesiska arbetarklassens parti, allierat med den globala antikapitalistiska rörelsen
- För alla förtryckta folks självbestämmande
- För en socialistisk federation i Mellanöstern.

FifthInternational.Org

Vänstern och Irakfrågan: 1. Kommunistiska partiet

Den svenska vänsterns hållning till den imperialistiska ockupationen av Irak och det irakiska motståndet diskuteras just nu livligt. Vi inleder därför en genomgång av de olika vänstergruppernas politik i relation till ockupationen av Irak. Här återges endast inledningen till den första artikeln. Hela artikeln återfinns på vår hemsida - www.arbetarmakt.com.

Den antikrigsrörelse som motsatte sig Irakkriget innan, under och strax efter krigets utbrott har för länge sedan spelat ut sin roll. Dess förkärlek för FN och så kallade internationella lagar, dess uppbyggnad med olika organisationer som medlemmar i stället för individuellt medlemskap, dess ovilja att stöda det väpnade motståndet, dess ovilja att anpassa sig till det nya läget, allt detta har gjort den till ett hinder för solidariteten med de irakier som kämpar mot ockupationen. Den har därför blivit oanvändbar i arbetarklassens kamp mot imperialismen så snart kriget var över och det irakiska motståndet började göra sig gällande.

Den låga nivån på klasskampen i större delen av världen har haft till följd att utvecklingen av en ny antikrigsrörelse varit ytterst långsam. I Sverige har situationen knappast varit bättre. Men efter nästan ett och ett halvt år sedan den gamla antikrigsrörelsen somnade in, har saker och ting börjat röra på sig även här. Den 23 februari bildades IrakSolidaritet i Stockholm kring följande nyckelelement: ockupanterna måste ut ur Irak, stöd till motståndet och inget svenskt stöd till ockupationen. Mer om detta kan läsas i Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 196 (06/05) - 050307

De revolutionära marxisternas uppgift i den nya antikrigsrörelsen är att kämpa för att den ska vara ett redskap för arbetarklassen och andra förtryckta i kampen mot imperialismen. Det innebär, förutom kampen för en marxistisk linje, också en speciell syn på antikrigsrörelsen som en oskiljaktig del av den antikapitalistiska rörelsen och samtidigt som en källa till dess radikaliserings och organisationsförändring. Den antikapitalistiska rörelsen kan utgöra en verklig grund för en ny

arbetarinternational.

I ljuset av detta måste man se den kritik av den övriga vänstern som vi nu lägger fram, och inte som en vidare teoretisk avgränsning. Vi har redan utfört det arbetet och den kritik som följer är i första hand ett försök att från början ge den nya antikrigsrörelsen en riktig inriktning.

KPML(r) har nyligen bytt namn till Kommunistiska Partiet. De utgör den organisatoriskt och till antalet starkaste vänsterströmningen i Sverige utanför den reformistiska vänstern och deras huvudståndpunkter är tämligen välkända. Vilken grund kan de ge den nya antikrigsrörelsen?

FN och folkrätten

Frågan om hur marxister bör förhålla sig till FN och "folkrätten" utgör en viktig del av Irakfrågan. Både för den svenska vänstern och för vänstern i resten av världen tycks detta ha varit en ytterst svår fråga. Samtidigt var den en fråga genom vilken en verklig revolutionär marxism kunde prövas. Vi ska nu se på vilket sätt och med vilka resultat Kommunistiska Partiet har bestått provet. Vad det gäller själva FN så är ämnet inte alls uttömt med den här artikeln. Målet är i första hand att visa hur KP bryter med marxismen och leninismen i frågan och inte alls att ge en fullständig marxistisk analys av FN.

Vi ger ordet till Proletären. I ledaren "[FN och kriget](#)" i nr 11/2003 belyser de sin ståndpunkt i förhållande till FN med precision:

"Det har sagts förut men måste sägas igen: Oavsett om George W Bush och Tony Blair lyckas neutralisera krigsmotståndet i säkerhetsrådet eller ej, så är ett angreppskrig mot Irak illegitimt. FN:s stadga tillåter inte oprovocerade angreppskrig i syfte att åstadkomma regimförändring i ett medlemsland. Sådana krig är olagliga enligt stadgan och en FN-resolution som tillåter ett sådant krig är därmed olaglig."

Man konstaterar att USA:s angreppskrig mot Irak är illegitimt eftersom det bryter mot FN-stadgan.

Det ingår absolut inte i den marxistiska eller leninistiska traditionen att beteckna ett krig som legitimt eller illegitimt beroende på om det bryter mot en organisations stadgar eller resolutioner. Det enda riktiga ur kommunisters synpunkt skulle vara att undersöka om det givna kriget är reaktionärt eller revolutionärt. USA är en imperialistisk makt och därför är dess angreppskrig alltid reaktionära (de påverkar negativt arbetarklassens kamp om makten dvs. inverkar negativt på hela mänsklighetens utveckling). Det är därför och bara därför USA:s angrepp mot Irak var illegitimt.

Vi går vidare:

"Det är naturligtvis sanslöst och djupt felaktigt [att FN skall räddas genom att säkerhetsrådet böjer sig för USA:s supermaktsdiktat och genom att FN begår våld mot sig självt och sin egen stadga]. Ett FN som böjer sig för den enda supermaktens utpressning, hot och mutor – ty det är med rena gangstermetoder som USA nu försöker pressa igenom sin vilja i säkerhetsrådet – är bara ett FN till namnet, är inte i någon enda mening en mellanstatlig organisation för fred, ömsesidig säkerhet och samarbete, utan ett viljelöst redskap för imperialistisk politik, för USA:s anspråk på världsherravälde."

Från detta drar man följande slutsats:

"Det är alltså tvärtom mot vad förståsigpåarna hävdar. FN kan bara räddas genom att FN säger nej till det olagliga kriget mot Irak. Allt annat innebär att FN frivilligt frångår sig den roll i den internationella rättsordningen som organisationen haft sedan 1945, på gott och ont. Till förmån för väpnad USA-diktatur."

Men exakt när under hela dess historia har FN varit en organisation för ömsesidig säkerhet och samarbete, och i så fall för vem? Det här är tydligt ingen marxistisk utan en rent borgerlig ståndpunkt. Marxister måste ju alltid fråga sig för vem, dvs. för vilken klass, en viss organisation

utför sina uppgifter. En lika borgerlig ståndpunkt är att exempelvis säga att den borgerliga demokratin innebär fria och gemensamma beslut i viktiga frågor utan att fråga sig för vem, för vilken klass det gäller. Hur står det nu till med FN?

FN var från början konstruerat som en organisation med målet att försvara imperialistiska intressen. Vid slutet av andra världskriget låg både Europa och Asien fullständigt i ruiner och USA hade genom sin intakta industri fått ett totalt politiskt och militärt övertag gentemot de gamla imperialistiska länderna. Det var därför just USA som hade den ledande rollen i skapandet av FN. På kongressen i San Francisco 1945 antog representanter för USA, de gamla imperialistiska länderna, Sovjetunionen och flera andra, FN-stadgan som var skriven av USA själva. Ett annat bevis när det gäller att undersöka FN:s initiala roll är själva FN-stadgan. FN-stadgan innehåller i sig en samling lagar som reglerar relationer mellan stater och som kallas folkrätt. Dessa lagar är ingenting annat än en utvidgning av borgerlig rätt till internationella subjekt, dvs. stater. Enligt folkrätten är t.ex. en stats suveränitet förstås även garanterad mot en revolution. Ett tredje bevis för FN:s imperialistiska roll är den vetorätt som gavs bara till de ledande imperialistiska staterna och Sovjetunionen.

Senare under både kalla kriget och efteråt hade FN många gånger tillfälle att genom handling påvisa vems instrument det var fråga om. Exempelen på detta är för många för att ens en liten del ska kunna komma med här. Några av dem är Korea på 50-talet, Kongo och Vietnam på 60-talet och Gulfkriget i början av 90-talet. I alla dessa konflikter stod FN på imperialisternas sida mot arbetarklassen eller mot arbetarklassens intressen. I och med de förändringar som världen och imperialismen genomgick under kalla kriget förändrades också FN, men dess roll och syfte förblev hela tiden desamma. Det faktum att både Sovjetunionen och Kina medverkade i FN:s politik under det kalla kriget är inget bevis mot FN som en imperialistisk organisation. Det är däremot, i ljuset av FN:s reaktionära handlande, ett bevis på dessa staters reaktionära karaktär.

reaktionära handlande, ett bevis på dessa staters reaktionära karaktär. Läs fortsättningen av artikeln på www.arbetarmakt.com/texter/0503/kp_irak.php

Till sist...

undrar vi vad Stockholms Fria Tidning håller på med. I en recension av en bok om Bush-administrationen skriver en viss Pierre Gilly om de neokonservativa: "Föga förvånande har många av dem också varit trotskister innan de hamnade på den yttersta högerkanten."

Har Stockholms Fria börjat hyra in recensenter från Proletären?